

ਯੇਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੀ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸੀਆ - ਨੰਬਰ ਛੱਬੀ

Jeff Pippenger

2026-01-12

ਨੰਬਰ ਛੱਬੀ

ਯੇਏਲ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ 1863 ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅੰਗੂਰਬਾੜੀ ਦੇ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੀਖਿਆ ਚਾਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਚਾਰ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਦੇ ਕਰੂਬੀਆਂ ਦੇ ਚਾਰ ਮੁਖਰੂਪੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਚੌਰੰਗੀ ਵੰਡ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਡੇਰੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਚਾਰ ਸੁਸਮਾਚਾਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੌਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਸਿੰਘ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੌਰਾਂ ਦਾ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਬਲਦ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੌਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਉੱਕਾਬ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਵੀ ਸੀ। ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 1:10।

ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਜੀਵ ਸਿੰਘ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਜੀਵ ਬੱਛੜੇ ਵਰਗਾ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਜੀਵ ਦਾ ਮੂੰਹ ਮਨੁੱਖ ਵਾਂਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਜੀਵ ਉੱਡਦੇ ਹੋਏ ਉੱਕਾਬ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 4:7.

ਬਾਈਬਲ (ਗਿਣਤੀ 2) 12 ਗੋਤਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ (ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੋ ਤੰਬੂ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਡੇਰਾ ਲਾਉਂਦਾ ਸੀ) ਜੋ ਤਿੰਨ-ਤਿੰਨ ਗੋਤਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਡੇਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਿਤ ਸਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚਾਰਾਂ ਮੁੱਖ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ, ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਝੰਡੇ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅਰਥਾਤ ਯੁਜਾ ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸਮਾਨਤਾ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦਾ ਡੇਰਾ ਉਸ ਸਵਰਗੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੂਬੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਯਹੂਦਾਹ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼-ਦੁਆਰ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੂਰਜ ਵੱਲ, ਪੂਰਬ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਯਹੂਦਾਹ ਦਾ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਗੋਤ ਦੇ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਗੋਤਾਂ ਇੱਸਾਕਾਰ ਅਤੇ ਜ਼ਬੂਲੂਨ ਸਨ। ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਜੀਵ ਸਿੰਘ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੇ ਕਰੂਬੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸੀ। ਰੂਬੇਨ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਸ਼ਿਮਓਨ ਅਤੇ ਗਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਅਫ਼ਰਾਈਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਅਤੇ ਮਨਸ਼ੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਬਲਦ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਦਾਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਆਸ਼ੇਰ ਅਤੇ ਨਫ਼ਤਾਲੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਬਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਚਾਰ ਮੁਖਾਂ ਨਾਲ ਗੋਤਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਚਾਰ ਸੁਸਮਾਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੱਤੀ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦਾ ਸਿੰਘ ਹੈ, ਮਰਕੁਸ ਬਲਿਦਾਨੀ ਬਲਦ ਹੈ, ਲੂਕਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਉੱਚੀ ਉਡਾਣ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਉੱਕਾਬ ਹੈ। ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦੇ ਸਿੰਘ ਵਜੋਂ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਮਈ ਬਚਨ ਨੂੰ ਮੁਹਰਬੰਦ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੁਹਰਾਂ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਮੱਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਤਿੰਨਾਂ ਸੁਸਮਾਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਵੀ ਵੱਧ ਸਿੱਧੇ ਹਵਾਲੇ (12) ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਤੁਲਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਮੱਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਚਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਲੂਕਾ, ਜੋ ਇੱਕ ਵੈਦ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੂਕਾ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹੈ। ਮਰਕੁਸ ਆਪਣੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਬਲੀਦਾਨੀ ਭੇਟ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਮਸੀਹ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਰਕੁਸ ਬਲਦ ਹੈ। ਯਹੂਦਾ ਉੱਚੀ ਉਡਾਣ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਉੱਕਾਬ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀ

ਆਪਣੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ।

ਮੱਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਚਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਮੱਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦਾ ਸਿੰਘ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਚਨ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਭੇਦਾਂ ਦਾ ਅਦਭੁੱਤ ਗਿਣਨਹਾਰ, ਅਦਭੁੱਤ ਭਾਸ਼ਾਵੇਤਾ, ਉਹ ਜੋ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਮੋਹਰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਬਚਨ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੁਸਤਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਹਨ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਾ ਪਛਾਣਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੱਤੀ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦਾ ਅਲਫਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਓਮੇਗਾ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਤ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੱਤੀ ਵਿੱਚ ਉਤਪੱਤੀ ਦੀ ਵਾਚਾ-ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਰੇਖਾ ਦਾ ਸਮਾਂਤਰ ਰੂਪ, ਜੋ ਗਿਆਰਵੇਂ ਤੋਂ ਬਾਈਵੇਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਲੱਭਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੱਤੀ ਦੇ ਕਬੀਲੇ ਦਾ ਸਿੰਘ ਇੱਕ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਾਚਾ-ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਅਧਿਆਇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਉਤਪੱਤੀ, ਮੱਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਪਛਾਣ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੱਤੀ ਦਾ ਤੇਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਅੰਗੂਰ ਦੇ ਬਾਗ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧਿਆਨਾਂ ਅਤੇ ਮੂਰਖਾਂ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਚਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਅੱਠ ਹਾਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਅੱਠ ਜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮਕੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। 23 ਉਸ ਕਾਰਜ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਹੈ ਜੋ ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ 2300 ਦਿਨ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਡੇ ਲਾਅ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਫਿਰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰੇਗਾ। ਅਧਿਆਇ 23 ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ ਚੌਵੀਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਘਟਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਧਰਮਤਿਆਗੀ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸੰਵਾਦ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਵਾਰ ਲਈ ਛੱਡ ਗਏ ਸਨ। ਸੰਖਿਆ 24 ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਤੋਂ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਵੱਲ ਦੇ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਠੀਕ ਉਹੀ ਬਿੰਦੂ ਜਿੱਥੇ ਮਸੀਹ ਖੜੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੱਤੀ ਚੌਵੀਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਮੱਤੀ 24 ਦਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਦੇਸ਼ "ਪੱਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੱਕਤੀ" ਵਿਧੀ ਦਾ ਇੱਕ ਦਿਵਸ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਵੀ। 24 ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਬਾਰਾਂ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਚੰਦਰਮਾ ਉੱਤੇ ਖੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਪਰਤਿਬਿੰਬਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਬਾਰਾਂ ਤਾਰੇ ਹਨ, ਜੋ 24 ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜਨਮ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀਆਂ 12 ਜਾਤੀਆਂ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਚੇਲੇ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਅਧਿਆਇ ਚੌਵੀਹ ਵਿੱਚ 1798 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਦਾ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੱਤੀ 25 ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅੰਕ 25 ਲੇਵੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਚੰਗੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮੰਦੇ; ਪਰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਦੁਸਟ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਵਿਛੋੜੇਬੰਦੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੱਤੀ 25 ਤਿੰਨ ਗਵਾਹਾਂ, ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ, ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਉਸ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਕ ਪੱਚੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ, ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਵੀ। ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ; ਤਾਲਾਂਤਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੇੜਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਨਿਆਂ ਹੈ।

ਛੱਬੀਵੇਂ ਤੋਂ ਅਠਾਈਵੇਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਪਸਾਹ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਲੀਬਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰਕ ਆਗਿਆ ਤੱਕ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਬਚਨ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਏ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਪਸਾਹ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਲਈ

ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੱਤੀ 26:1, 2.

ਅਧਿਆਇ 26 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵੇਮਾਰਕਾਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੀਜੇ ਤੋਂ ਪੰਜਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਮਾਰਣ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਹੈ। ਫਿਰ ਛੇਵੇਂ ਤੋਂ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਥਨੀ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦਾ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚੌਦ੍ਹਵੇਂ ਤੋਂ ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦਾ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਤੀਹ ਟੁਕੜਿਆਂ ਲਈ ਧੋਖਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਤਾਰ੍ਹਵੇਂ ਤੋਂ ਪੱਚੀਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਪਸਾਹ ਮਨਾਂਦਾ ਹੈ। ਛੱਬੀਵੇਂ ਤੋਂ ਉੱਨਤੀਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭੋਜਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਹਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਪਤਰਸ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਛੱਤੀਵੇਂ ਤੋਂ ਛਿਆਲੀਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਗਥਸਮਨੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸੈਤਾਲੀਵੇਂ ਤੋਂ ਛੱਪਣਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਸਤਾਵੰਜਵੇਂ ਤੋਂ ਅੜਸਠਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਕਾਯਾਫ਼ਾ ਅਤੇ ਮਹਾਸਭਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਣਹੱਤਰਵੇਂ ਪਦ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵੇਮਾਰਕ ਹਨ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਣੇ ਹਨ।

ਸਤਾਈਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੱਸ ਵੱਖਰੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਿਲਾਤੁਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਯਹੂਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਹਾ ਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਿਲਾਤੁਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਬਰੱਬਾ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਿਲਾਤੁਸ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਸੌਂਪ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਦਾ ਠੱਠਾ ਉਡਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦਫਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਬਰ ਉੱਤੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅੱਠਾਈਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਤਿੰਨ ਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ; ਪਹਿਲਾ ਪੁਨਰੁਥਾਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਨਹੇਦ੍ਰਿਨ ਦਾ ਝੂਠ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਹਾਨ ਆਗਿਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਸਲੀਬ ਦੇ ਤੇਈਂ ਵਿਲੱਖਣ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਣਗੇ।

ਮੱਤੀ 26 – ਦੱਸ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ

1. ਮੁੱਖ ਯਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਵੱਲੋਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਮਾਰਣ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ (ਪਦ 3–5)
2. ਬੈਥਨੀ ਵਿੱਚ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵੱਲੋਂ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀ ਕੁੱਪੀ ਨਾਲ ਅਭਿਸ਼ੇਕ (ਆਇਤਾਂ 6–13)
3. ਯਹੂਦਾ 30 ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਫੜਵਾਉਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ (ਪਦ 14–16)
4. ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਸਾਹ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ (ਆਯਤਾਂ 17–25)
5. ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭੋਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ (ਆਯਤਾਂ 26–29)
6. ਪਤਰਸ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ (ਆਇਤਾਂ 30–35)
7. ਗੋਥਸੇਮਨੀ ਵਿੱਚ ਪੀੜਾ (ਆਯਤਾਂ 36–46)
8. ਯਿਸੂ ਦਾ ਧੋਖਾ ਅਤੇ ਗਿਰਫ਼ਤਾਰੀ (ਆਯਤਾਂ 47–56)
9. ਕਾਇਆਫ਼ਾ ਅਤੇ ਮਹਾਸਭਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ (ਪਦ 57–68)
10. ਪਤਰਸ ਦਾ ਤਿਹਰਾ ਇਨਕਾਰ (ਆਇਤਾਂ 69–75)

ਮੱਤੀ 27 – ਦੱਸ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ

1. ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪੀਲਾਤੁਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ (ਆ. 1–2)
2. ਯਹੂਦਾ ਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਅਤੇ ਆਤਮ-ਹਤਿਆ (ਆਇਤਾਂ 3–10)
3. ਪੀਲਾਤੁਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਯਿਸੂ — ਰਸਮੀ ਰੋਮੀ ਮੁਕੱਦਮਾ (ਆਇਤਾਂ 11–14)
4. ਯਿਸੂ ਦੀ ਥਾਂ ਬਰੱਬਾਸ ਦੀ ਚੋਣ (ਪਦ 15–26)

5. 5. ਪੀਲਾਤੁਸ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ (ਬਰਯੋਬਾ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ)
6. 6. ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਠੱਠਾ ਅਤੇ ਕੋੜੇ ਮਾਰਨਾ (ਪਦ 27–31)
7. 7. ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ (ਆਇਤਾਂ 32–44)
8. 8. ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਤ (ਪਦ 45–50)
9. 9. ਅਲੌਕਿਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਤੇ ਅਰਿਮਥਿਆ ਦੇ ਯੂਸਫ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਫ਼ਨਾਉਣਾ (ਆਯਤਾਂ 51–61)
10. 10. ਕਬਰ ਉੱਤੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਾਇਨਾਤੀ (ਪਦ 62–66)

ਮੱਤੀ 28 – ਤਿੰਨ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ

1. 1. ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਕਬਰ (ਪਦ 1–10)
2. 2. ਮੁੱਖ ਜਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦਾ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨਾਲ ਝੂਠ (ਪਦ 11–15)
3. 3. ਮਹਾਨ ਆਦੇਸ਼ (ਪਦ 16–20)

ਜਿਵੇਂ ਬੇਥਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਹਾਨ ਆਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਉਸ ਦੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਅੰਤ ਅਤੇ ਸਭ ਕੌਮਾਂ ਲਈ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹੀ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅੰਤਿਮ ਜਿੱਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ।

ਅਧਿਆਇ ਛੱਬੀ ਤੋਂ ਅਠਾਈਂ ਤੱਕ ਪਸਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ 23 ਵੱਖਰੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸੰਰਚਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

“ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਾਡੇ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਵਜੋਂ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਲਈ ਆਉਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਦਾਨੀਏਲ 8:14 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਦਾਨੀਏਲ 7:13 ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਮਲਾਕੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ—ਇਹ ਸਭ ਇੱਕੋ ਹੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵਰਣਨ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹੋ ਗੱਲ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੂਲੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਲਈ ਆਉਣਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਮਸੀਹ ਨੇ ਮੱਤੀ 25 ਦੀਆਂ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ।” *The Great Controversy*, 427.

22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ 2300 ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੇਲੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੱਥੀ ਦੀਆਂ ਆਖ਼ਰੀ ਤਿੰਨ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ 23 ਨਿਸ਼ਾਨ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਉਸ ਅਨਮੇਲ ਲਹੂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦਿਵਤਾ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

“ਉੱਪਰਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਉਧਾਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਲਈ ਉਤਨੀ ਹੀ ਅਤਿ-ਆਵਸ਼ਕ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮਰਨਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਮਰਣ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਕੰਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਪਰਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ, ‘ਜਿੱਥੇ ਅਗਵਾਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ।’ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 6:20. ਉੱਥੇ ਕਲਵਰੀ ਦੀ ਸਲੀਬ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਜੇਤਿ ਪਰਾਵਰਤਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੇ ਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਸਵਰਗ ਲਈ ਅਨੰਤ ਮੁੱਲ ਦੇ ਖਰਚੇ ਉੱਤੇ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ; ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਲੀਦਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਲੰਘੀ ਹੋਈ ਬਿਵਸਥਾ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਤੁੱਲ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਵੱਲ ਦਾ ਮਾਰਗ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਧਸਥਤਾ ਰਾਹੀਂ ਉਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਖਰੀ ਇੱਛਾ, ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।” *The Great Controversy*, 489.

ਮੱਤੀ ਦਾ ਅਧਿਆਇ 23 ਜਾਲਸਾਜ਼ ਜਾਜਕਾਈ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਨਿੰਦਾ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਭਾਰਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ ਛੱਬੀ ਤੋਂ ਅਠਾਈਂ ਤੱਕ ਅਧਿਆਇ 23 ਦਾ ਓਮੇਗਾ ਹਨ। ਜਾਲਸਾਜ਼ ਲੇਵੀ, ਬੁੱਢਿਆਂ ਦੇ ਚਾਰ ਪੀੜੀਆਂ ਤੱਕ ਵਧਦੇ ਆਏ ਵਿਦ੍ਰੋਹ

ਨੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ।

ਚੌਵੀਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ "ਲਾਈਨ ਉੱਤੇ ਲਾਈਨ" ਵਾਲੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਵਿਧੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਨ, ਜੋ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ।

ਈ.ਸ. 70 ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਪਤਨ ਸਾਲ ਦੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦਿਨ ਨੇਬੂਕਦਨੱਸਰ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨੇਬੂਕਦਨੱਸਰ ਦੁਆਰਾ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਨਾਸ਼ੀਤ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਬੀਤੀ ਹੋਈ ਘਟਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਤੀਤੂਸ ਨੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਜਿੱਤਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ। ਮੱਤੀ 24 "line upon line" ਦੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ "ਵਿਧੀ" ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਾਕਸ਼ੀ ਦੇ ਇੱਕ ਤੱਤ ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 24 ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਸੀਹ ਦਾਨੀਏਲ ਨਬੀ ਦੁਆਰਾ ਉਚਾਰਿਆ ਗਿਆ "ਉਜਾੜ ਦੀ ਘਿਨਾਉਣੀ ਵਸਤੂ" ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਅਵਸ਼ਕਤਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਮੂਲਭੂਤ ਸਮਝ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨ-ਕਥਾ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ "ਰੋਜ਼ਾਨਾ" ਬਾਰੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸਮਝ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭਰਮ-ਧਾਰਨਾ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਹੋਏ। ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਲੂਕਾ 21 ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਤੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ 9/11 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਹੈ। ਇਹ ਲੂਕਾ 21:24 ਵਿੱਚ "ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਸਮਿਆਂ" ਨਾਲ ਵੀ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੂਸਾ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕੁੰਜੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਦਰ ਦੀ ਮਾਪ ਨਾਲ ਵੀ ਸੁਰ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਤੇਈਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 24 ਅਤੇ 25 ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ 26 ਤੋਂ 27 ਤੱਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਤਿੰਨ ਅਧਿਆਇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਈ ਨਿਸ਼ਾਨੀ-ਬਿੰਦੂ ਹਨ, ਜੋ ਤੇਈਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅਲਫ਼ਾ ਤੋਂ ਓਮੇਗਾ ਹਨ। ਛੱਬੀਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਸਤਾਈਂ ਅਤੇ ਅਠਾਈਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ "81" ਬਣਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਜਕਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਗਵਾਹਾਂ (ਉਤਪੱਤੀ, ਮੱਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ) ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ 11 ਤੋਂ 22 ਤੱਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਇੱਕ ਹੀ ਰੇਖਾ ਹਨ। 23 ਤੋਂ 28 ਤੱਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਰੇਖਾ ਹਨ, ਜੋ 23 ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ 23 ਉੱਤੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮੱਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਰੇਖਾ ਹਨ। ਦਸ ਅਧਿਆਇ, ਫਿਰ ਬਾਰਾਂ ਅਧਿਆਇ, ਫਿਰ ਛੇ ਅਧਿਆਇ। ਪ੍ਰੈਰਣਾ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਮੱਤੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੱਤੀ, ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੁਖ ਵਜੋਂ, ਬਾਰਾਂ ਵਿਲੱਖਣ ਮਸੀਹਾਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਅੰਸ਼ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਮੀਲ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਮੱਤੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੂਸਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਨਾਲ, ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਤਿੰਨ ਤੱਤਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਨਬੀ, ਯਾਜਕ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਮੱਤੀ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਇੱਕ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਬਰਾਹਾਮ ਤੋਂ ਦਾਉਦ ਤੱਕ ਚੌਦਾਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਦਾਉਦ ਤੋਂ ਬਾਬਲ ਦੀ ਬੰਦਵਾਈ ਤੱਕ ਚੌਦਾਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਅਤੇ ਬਾਬਲ ਤੋਂ ਮਸੀਹ ਤੱਕ ਹੋਰ ਚੌਦਾਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੱਤੀ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਸਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਓਮੀਗਾ ਦਾ ਅਲਫ਼ਾ ਹੈ। ਮੂਸਾ ਦੀ ਇੱਕ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਨੂਹ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਰਖ ਦੇ ਇੱਕ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਨੂਹ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਇੱਕ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਾਅਦੇ

ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਮੂਸਾ ਦੇ ਇੱਕ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਚਾਲੀ-ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਅਰਸਿਆਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਪਹਿਲੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੇ ਮੂਸਾ ਵੱਲੋਂ ਮਿਸਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰਣ ਨਾਲ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਪਹਲੌਠੇ ਪੁੱਤਰ, ਫਿਰਅੌਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੈਨਾ ਦੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਦੂਜਾ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਅਰਸਾ ਕਾਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਗਾਵਤ ਉੱਤੇ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਅਰਸਾ ਕਾਦੇਸ਼ ਦੀ ਦੂਜੀ ਬਗਾਵਤ ਉੱਤੇ ਖਤਮ ਹੋਇਆ। ਅਲਫਾ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਕਾਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੱਤੀ ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਦਾਉਦ, ਬਾਬਲ ਦੀ ਬੰਦਵਾਈ, ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੂਤ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਦਾ ਆਲਫਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਓਮੇਗਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਦੇਸ਼ ਦੇ ਛੇ ਗਵਾਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ 1863 ਅਤੇ ਸੰਡੇ ਕਾਨੂੰਨ ਹਨ। ਮੱਤੀ ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਕਾਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਧਰਮਤਿਆਗੀ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੂੰ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਾਲ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੰਡੇ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਦਾ ਦੂਜਾ ਗਵਾਹ ਸਥਾਪਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਮਨੁੱਖੀ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਮਸੀਹ, ਦਾਉਦ, ਯੂਸਫ਼ ਅਤੇ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਸਭ ਨੇ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਇਕੱਠੇ, ਇਹ ਚਾਰ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੇ ਜਣੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਦਿਵਤਾ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਯੋਧਾ ਕਲੀਸਿਆ ਜੇਤੂ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਲੀਸਿਆ ਇੱਕ ਨਬੀ, ਇੱਕ ਯਾਜਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਿਵਰਤਨ ਸੰਡੇ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਾਦੇਸ਼ ਵੀ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਮੱਤੀ ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਵਿੱਚ ਦਾਉਦ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੇ ਦਾਉਦ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਤਿਆਗੀ ਦੇ ਤੀਹ ਸਾਲ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਚਾਰ ਸੌ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਯਾਜਕ ਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ 12:11 ਦੇ 1290 ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਵੀ। ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਮੱਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅੰਦਰ ਉਹਨਾਂ ਬਾਰਾਂ ਮਸੀਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਮੱਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ: ਅਧਿਆਇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਦੱਸ ਤੱਕ, ਫਿਰ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਈ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੇਈ ਤੋਂ ਅਠਾਈ ਤੱਕ।

“1844 ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਵੀ ਆਗਮਨ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਇਹ ਮੰਨਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤਦ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਸਦੀਵ ਲਈ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮਤ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਚਾਨਣ ਨੇ ਹੀ ਸਾਡੀ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ।”

“ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਬੰਦ-ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵਿਰੋਧੀ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ”

“ਨੂਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਾਪੀ ਮਨੁੱਖੀ ਵੰਸ਼ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਣਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਜਲ-ਪਰਲੈ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਨੂਹ ਨੂੰ ਬੰਦ-ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ: ‘ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਚੁੜਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਸਰੀਰ ਹੀ ਹੈ; ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਹੋਣਗੇ’ (ਉਤਪਤਿ 6:3)।”

ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਦਇਆ ਨੇ ਸਦੂਮ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਲੂਤ, ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਸਭ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਾਰੀ ਗਈ ਅੱਗ ਨਾਲ ਭਸਮ ਹੋ ਗਏ।

“ਮਸੀਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਉਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਘੇਰਿਆ ਕੀਤਾ, ‘ਵੇਖੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਜਾੜ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ’ (ਮੱਤੀ 23:38)।”

ਸਮੇਂ ਦੀ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚੋਂ ਅਖੀਰਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵੱਲ ਤੱਕਦਿਆਂ, ਉਸੇ ਅਨੰਤ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਯੁਹੰਨਾ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ: 'ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਉਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਸੱਚਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਦਾਉਦ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ, ਜੋ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਖੋਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ' (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:7)।

"ਮੈਂਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਕਿ 1844 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਉਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡੇ ਗਏ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਵਰਗ ਵਲੋਂ ਆਏ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਇਕ ਭਰਮ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।

"ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਹੇਠ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੇਵਲ ਉਸ ਵਰਗ ਤੱਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਆਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਵਰਗ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ—ਉਹ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਉੱਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਭਗਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਨੁਯਾਈ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ; ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਜੀਵੰਤ ਸੰਬੰਧ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀਆਂ ਭ੍ਰਮਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਦੇ ਕੈਦੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋ ਵਰਗ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਹਨ—ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਆਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਭ੍ਰਮ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਉਹ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਉੱਲੇਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸਨ।" Selected Messages, book 1, 62, 63.

"ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਇਸ਼ਚਿੱਤ ਦੇ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਮੱਧਸਥਾਈ ਦੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦਕਿ ਜੇ ਉਸ ਜੋਤਿ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਸੇਵਾਕਾਰਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜੋਤਿ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਉੱਧਾਰਕ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਆਰੋਹਣ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਲਹੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਮੱਧਸਥਾਈ ਦੀਆਂ ਆਸ਼ੀਸ਼ਾਂ ਵਰਸਾਏ, ਯਹੂਦੀ ਪੂਰਨ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਿਰਰਥਕ ਬਲਿਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਭੇਟਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ। ਰੂਪਕਾਂ ਅਤੇ ਛਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾਕਾਰਜ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਮਨੁੱਖ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਲੱਭਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਹੋਰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਾ ਰਿਹਾ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਇਕਮਾਤ੍ਰ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਖੋਜਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਸਵਰਗ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਹੀ ਸੇਵਾਕਾਰਜ ਦੇ ਰਾਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਗਤਿ ਨਾ ਮਿਲੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਨਾ ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਬਲਿਦਾਨ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਕਮਾਤ੍ਰ ਮੱਧਸਥ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਮੱਧਸਥਾਈ ਦੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ।"

ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਉਹਨਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਦਇਆਲੂ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਦੇ ਕਾਰਜ ਤੋਂ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਅਗਿਆਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਦ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮ੍ਰ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਭਾ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟੇ ਨਾ ਜਾਣ। ਫਿਰ ਇਸ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪਿਕ ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤ ਦੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੱਧ ਅਨਿਵਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਦੇ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਸਮਝੀਏ ਅਤੇ ਜਾਣੀਏ ਕਿ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕਿਹੜੇ ਫ਼ਰਜ਼ ਮੰਗੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

“ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨੂੰ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾ ਦੰਡ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਨੂਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲੋਂ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਵਰਤਾਓ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਉਸ ਪਾਪੀ ਵੰਸ਼ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਲ-ਪ੍ਰਲੈ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ। ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਸਦੇਮ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਦਇਆ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਲੂਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਧੀਆਂ ਸਮੇਤ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਾਰੀ ਗਈ ਅੱਗ ਨਾਲ ਭਸਮ ਹੋ ਗਏ। ਐਸੇ ਹੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਉਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ: ‘ਵੇਖੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਜਾੜ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।’ ਮੱਤੀ 23:38. ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਉਹੀ ਅਨੰਤ ਸ਼ਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ‘ਸੱਚ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਕਬੂਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬਚਾਏ ਜਾਣ’: ‘ਇਸ ਕਾਰਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਭੁਲੇਖੇ ਦੀ ਪ੍ਰਬਲ ਕਿਰਿਆ ਭੇਜੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਝੂਠ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨਣ; ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਦੰਡਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਅਧਰਮ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦ ਮਾਣਿਆ।’ 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:10-12. ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣਾ ਆਤਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਧੋਖਿਆਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।” The Great Controversy, 430, 431.